

HETTY VAN AAR

SNEAKERS *met* TRANEN

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2023 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Eline en Yelien gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier
Gedrukt in Europa

ISBN 978 90 02 27791 7
D/2023/0034/38
NUR 283

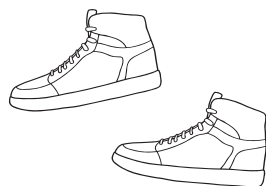

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Op haar nieuwe sneakers stak Yelien de straat over. Ze had met Eline afgesproken, bij de kiosk in het park. Maar ze was te vroeg. Ze drentelde naar de vijver en telde de kuikens van de waterhoentjes. Het waren er zes. Zes kleine pluizenbolletjes die met peddelende pootjes achter hun moeder aan zwommen. Ze moest Twinky voorlopig maar niet meenemen naar de vijver. Hij reageerde nogal enthousiast op waterhoentjes. De kleintjes zouden schrikken van zijn geblaf en wie weet wat er dan gebeurde. Ze bleef nog even naar de snaterende kleintjes kijken en liep terug naar het pad. Een bal kaatste tegen het asfalt. Ze keek op. Was dat Stan? Ja, hij was het. In een reflex dook ze weg achter een dikke boomstam. Daar stond ze, haar rug tegen de boom gedrukt, haar armen strak langs

haar lichaam. Haar hart ging tekeer als een trommeltje.

Voorzichtig gluurde ze vanachter de boomstam. Naast de bosjes bij het voetbalveld deed Stan zijn trucjes met de bal. Yelien keek onopgemerkt toe. Hij sloofde zich uit, al wist hij niet eens dat ze keek. Nu ging het mis. Stan raapte de bal op en keek om zich heen. Snel trok Yelien haar hoofd terug. Als een standbeeld stond ze bij de boom. Had hij haar gezien? Ze hield haar adem in tot ze bijna stikte. Een niesbui stak de kop op. Toch zeker geen hooikoorts? Dan kon ze wel twintig keer achter elkaar niezen. Ze sloeg haar handen voor haar mond en neus en wachtte. De niesbui zakte weg. In de verte klonken stoere, lawaaierige jongensstemmen. Jits en No doken op. En daar had je Charlie met zijn rode krullen. ‘Partijtje voetballen, Stan?’

Stoeiend verdwenen ze naar het veldje, Stan voorop met de bal. Weg waren ze.

Langzaam kwam Yelien weer op adem. Met een schuin hoofd luisterde ze. De jongens waren echt weg. Op een drafje liep ze naar de kiosk. Vlug, voor ze misschien weer opdoken. Op de onderste traptrede plofte ze neer. Hier konden de voetballers haar niet zien. Eline was er nog niet.

Het was stil bij de kiosk. Alleen de doffe ploffen van de voetbal kon je horen, met de stoere

jongensstemmen erbovenuit. Yelien leunde achterover en sloot de ogen. Heerlijk, die lentezon. Even stonden haar gedachten stil. Toen dook Stan op in haar hoofd. Stan... Ja, zo had ze hem in haar gedachten genoemd. Stan, en niet Blue Boy. Dat was raar. En dat was nog niet alles. Als ze Stan zag, deed ze meestal alles om zijn aandacht te trekken. Overdreven met twee armen zwaaien. Uitbundig kushandjes naar hem werpen. Vandaag had ze zich achter een dikke boom verstoppt, meteen toen ze een glimp van hem opving. Daarna had ze hem bespioneerd en stiekem naar hem staan gluren. Er liep een rilling over haar rug, ondanks de zon. Dat was toch niet normaal? Je ging je liefste vriendje toch niet bespioneren?

Je liefste vriendje, ze schrok er zelf van. Was Stan nog wel haar liefste vriendje? Wanneer had ze hem voor het laatst gesproken? Dat was minstens een week geleden. Nee, twee zelfs. Ze waren toen ook nog eens met de hele groep geweest: Stan, No, Jits, Charlie, Eline, Ellen, Emma en Kato. En zijzelf natuurlijk. Op het voetbalveld hadden ze een partijtje gespeeld: de meisjes tegen de jongens. Ze hadden meer lopen dollen dan gevoetbald. Zijzelf had het eerste doelpunt gescoord. Dat pikten de jongens niet. 'Buitenspel! Buitenspel!' hadden ze geroepen. 'Niks buitenspel! Het is één-nul voor ons!' had

ze volgehouden. Toen Stan niet veel later een doelpunt maakte, had ze zelf om het hardst ‘Buitenspel!’ geroepen. Ze hadden gelachen, dat wel. Maar nu ze er achteraf serieus over nadacht, was er geen verschil geweest tussen haar en Stan of haar en een van zijn vrienden. Het leek wel of hij gewoon een van de *boys* was. Het was nog niet zo lang geleden dat hun ogen vonkten als ze elkaar zagen. Dat was over. Het vonkje dat ze kreeg als hun handen elkaar raakten, was er niet meer. Wanneer hadden hun handen elkaar voor het laatst geraakt? Ze wist het niet eens. Als het gebeurd was, dan was het ongemerkt voorbijgegaan. Geen stroompje, geen vonken, geen vuurwerk... Er gingen dagen voorbij zonder dat ze aan hem dacht. En hij? Dacht hij nog aan haar? Ze dacht na. Langzaam schudde ze het hoofd. In het begin hadden ze elkaar elke avond een hartje gestuurd en welterusten gewenst. Maar dat was alweer even geleden, daarvoor hoefde ze niet eens op haar telefoon te kijken. Het was er de laatste tijd gewoon niet van gekomen. Ze was te druk geweest met haar vriendinnen. En Stan had zijn eigen vrienden. Het was haar nauwelijks opgevallen. Het besef kwam pas toen ze zich achter die boom verstopte.

Is het nu uit? dacht ze. Ze leunde met haar

hoofd in haar handen. Ze hadden geen ruzie gehad en ze waren geen van beiden verliefd geworden op iemand anders. Ze waren heel langzaam elke dag een beetje minder verliefd en een beetje meer vrienden geworden.

Vrienden zijn belangrijk, hield ze zichzelf voor. En toch voelde het niet als: hoera, ik heb een vriend! Dat wilde ze graag geloven, maar het werkte niet. Ze was haar heel speciale vriendje kwijtgeraakt. Ongemerkt was hun verliefdheid in vriendschap veranderd. Het voelde als heimwee. Het deed even pijn.

‘Stel je niet aan’, mompelde ze tegen zichzelf. ‘Zo’n drama is het heus niet.’ Ze leunde met haar ellebogen op de stenen trap achter haar. Moest ze het nu nog uitmaken? Eigenlijk was het vanzelf uitgegaan. Klaar. Niets meer aan te doen. Ze kon toch moeilijk naar hem toe gaan en zeggen: ‘Hi Stan, hebben we eigenlijk nog verkering?’

Wilde ze nog wel verkering? Het was wel heel erg leuk geweest met Stan. Ze had op een roze wolk gezweefd, al die keren dat ze samen in hun groene kamertje verstopt zaten. Ze had uitgeuild bij haar vriendinnen toen hij niet op hun eerste date verscheen. En hij had haar gezoend, met lippen zacht als een pluisje. Maar het was over, besefte ze. Ze wilde er nog met niemand over praten, ze had eerst nog wat

tijd nodig om aan het idee te wennen. Met een
zucht bedacht ze: lieve Blue Boy, ik ben je kwijt.

